

Iubire, ce-ai venit de sus!

Flavius Laurian Duverna

Iubire, ce-ai venit de sus!

Iubire, ce-ai venit de sus
Pe lemnul crucii-n umilință,
Tu pacea scumpă ai adus
Prin faptul că Te-ai supus
Purtându-ne, în suferință!

Prin planul cel de mântuire
Tu-ai părăsit Tronul Divin,
Și-ai dovedit că ești Iubire
Pentru a noastră mântuire,
Jertfindu-Te în mod deplin!

Și când la al gurii mormânt
Cu piatră-ai fost acoperită,
Ne-ai arătat că din pământ
Spre a zbura în cerul sfânt,
Poți să Te scoli, nebiruită!

Și-ai arătat că ești mai tare
Ca moartea și-a ei locuință,
Și-asemeni faclei arzătoare
Cu-a sa lumină-n depărtare
Ai strălucit viu prin biruință!

Ai traversat atâtea veacuri
Cu vestea bună a-mpăcării,
Sfărmând și sulițe, și arcuri
Băgând războinicii în țarcuri
Ce stau pe calea răzbunării!

Și de la mare,... l-altă mare,
Până la margini de pământ,
Tu pacea veșnică sub soare
De confluență-ntre popoare,
Ai întărit, cu-al Tău Cuvânt!

Flavius Laurian Duverna